

Arrest

nr. 147 232 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 30 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. VANHOECKE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op Sane 12, 1981 Ethiopische kalender(hierna EK) of 19 juni 1989 Gregoriaanse kalender (hierna GK) te Addis Abeba. U bent van Amhara afkomst. U zat in de middelbare school toen u het land ontvluchtte. U nam uw studies daarna niet opnieuw op.

Toen u op de middelbare school zat steunde u het 'Ehiopian Peoples Patriotic Front' (EPPF), oftewel Ethiopia Hzb Harbenoch Ginbat. U was sympathisant van deze groepering. U deelde papieren uit over de partij in de school en sprak erover met de andere leerlingen. Aanvankelijk kregen jullie eerst een waarschuwing van de school en werd ermee gedreigd jullie van school te sturen als jullie verder zouden doen. Dit hield jullie echter niet tegen. U werd thuis aangehouden en opgesloten samen met twee anderen. U werd verhoord. U werd mishandeld en verkracht. Na een week werd u op borg vrijgelaten

dankzij de bemiddeling van uw broer. U zou voor de rechtbank in Lideta, Addis Abeba moeten verschijnen. Een week na uw vrijlating, in Miazia 1999 EK verliet u het land.

U reisde via Soedan naar Beiroet (Libanon). Daar bleef u twee jaren. U werkte er met het paspoort en werkvisum van iemand anders. U had er echter niets en wist dat als u betrapt zou worden u naar de gevangenis gestuurd zou worden. U besloot het land te verlaten en reisde via Turkije naar Griekenland. In oktober 2009 vroeg u asiel aan in Griekenland. U kreeg er een negatieve beslissing. In 2010 GK werd u effectief lid van het EPPF in Griekenland. U ging er naar meetings van het EPPF en betaalde bijdrage. In Griekenland leerde u uw verloofde, (A.D.) kennen. Hij heeft de Senegalese nationaliteit. Hij zit momenteel in de gevangenis in Griekenland. Jullie hebben samen een dochter (A.D.S.), geboren op 23 december 2013 te Kortrijk. Eind 2013 reisde u naar België. Op 15 januari 2014 vroeg u te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DvZ) asiel aan voor u en uw dochtertje.

U legde twee documenten met betrekking tot uw asielaanvraag in Griekenland voor en een affidavit van het EPPF in Griekenland opgemaakt door (A.B.), dd. 10 februari 2014.

U verklaarde niet terug te kunnen of te willen naar Ethiopië omdat u vervolging vreest door de autoriteiten omdat u een oppositiepartij steunde die verboden was en er nu zelfs lid van geworden bent.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gesteld te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de steun die u gaf aan het EPPF in Ethiopië, met betrekking tot uw detentie en het feit dat u op borg werd vrijgelaten en met betrekking tot het proces en de beschuldigingen waarvan u het voorwerp uitmaakte omwille van uw steun aan het EPPF zeer vaag en weinig gedetailleerd zijn, waardoor de geloofwaardigheid van deze verklaringen in het gedrang komt.

Uit uw verklaringen komt naar voor dat u beweerde het EPPF actief gesteund te hebben sinds 1999 EK en dat u papieren van de partij uitdeelde en over de partij sprak (zie gehoorverslag CGVS, p.2,4).

Toen u gevraagd werd wat het EPPF is, stelde u dat het vrijheidsstrijders zijn die Ethiopië willen bevrijden van de etniciteit en de slavernij (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Hierop werd u door het Commissariaat-generaal gevraagd hier wat meer over te vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U stelde dat ze voor de vrijheid en tegen racisme en taalracisme vechten en voor de eenheid van de bevolking (zie gehoorverslag CGVS, p3-4). U bleef steeds erg aan de oppervlakte en op geen enkel moment legde u enige diepgaandere verklaringen af aangaande het programma van het EPPF, waar ze precies voor vechten, de begrippen die ze daarbij hanteren in hun programma en visie of waarvan ze, naast het racisme, Ethiopië nog willen bevrijden. (zie informatie hieromtrent in het administratieve dossier) Uw verklaringen over waarom u het EPPF steunde en uw persoonlijke motivatie om hen te steunen waren evenmin zeer weinig doorleefd (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U stelde slechts zeer algemeen dat u EPPF steunt omdat het u leert te vechten voor uw vrijheid en voor democratie en voor uw rechten en omdat ze opkomen voor de eenheid van de mensen (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U kon slechts drie namen van prominente leden van het EPPF opnoemen, namen, die u naar u verklaarde pas leerde kennen na uw aankomst in België, van personen waarvan u niet weet of ze hun huidige functie al hadden toen u zelf EPPF steunde in Ethiopië (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U wist niet of er enige band was tussen het EPPF en Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.8 en documentatie in het administratieve dossier). U stelde enkel dat het EPPF zijn hoofdkwartier in Asmara heeft omdat ze daar bescherming kregen en ze geen plek hebben in Ethiopië omdat ze omwille van hun oppositie daar gedood zullen worden en er niet kunnen leven (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U stelde dat het EPPF opgericht werd om Ethiopië te bevrijden van het dictatoriale regime van slavernij maar kon hier verder niet over uitweiden en leek niet te weten dat de oprichting van het EPPF verbonden is aan een bepaalde context (zie gehoorverslag CGVS, p.9 en documentatie in het administratieve dossier). U stelde enkel dat het opgericht werd omdat ze hebben gezien hoe de mensen racistisch werden en hoe ze achterbleven zonder voor hun rechten en democratie te vechten (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U was niet in staat te verduidelijken vanaf wanneer in 1999 u het EPPF actief begon te steunen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U vertelde dat u papieren over EPPF uitdeelde om hen te steunen (zie gehoorverslag CGVS, p.2). U was echter niet in staat concrete details te geven over wat er precies op de papieren stond (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U vertelde enkel dat er op stond dat de mensen moesten vechten voor hun vrijheid en opdat ze zouden stemmen voor EPPF, hetgeen op zijn minst bedenkelijk te noemen is aangezien EPPF nooit opkwam bij de verkiezingen in Ethiopië (zie gehoorverslag CGVS, p.8 en documentatie in het administratieve dossier). Bovendien beweerde u verkeerdelijk dat het EPPF een politieke partij is (zie gehoorverslag CGVS, p.10 en documentatie in het administratieve dossier).

Verder kon u niet zeggen op welke datum u precies aangehouden werd (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaarde dat u in het kader van het proces dat tegen u liep, een afspraak kreeg om te verschijnen

voor de rechtbank (zie gehoorverslag CGVS p.2). U was echter niet in staat meer duidelijkheid te scheppen over welke rechtbank het precies ging. U zei dat het voor de hoofd-Ethiopische rechtbank die zich in Lideta bevindt, was dat u moest verschijnen (zie gehoorverslag CGVS p.3). U stelde echter vergeten te zijn om welke rechtbank het precies gaat (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U was evenmin in staat te zeggen wanneer u voor deze rechtbank moest verschijnen maar stelde dat u er wel een afspraak had (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Noch kon u op duidelijke wijze weergeven waarvan u officieel beschuldigd werd en hoe de klacht tegen u luidde (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Toen u ernaar gevraagd werd op het Commissariaat-generaal haalde u enkel aan dat de school verboden had de papieren uit te delen en dat jullie ervan beschuldigd werden die regel gebroken te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U kon niet verklaren waarom u en de twee andere meisjes precies aangehouden werden en vooral waarom de anderen die dezelfde activiteiten hadden als u niet aangehouden en beschuldigd werden (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U was niet in staat te zeggen door welke autoriteit u op borg vrijgelaten werd of aan welke autoriteit uw broer borg betaalde (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U kon evenmin verduidelijken hoeveel borg er betaald diende te worden (zie gehoorverslag CGVS, p.14).

Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u voortijdig het land verliet zonder uw proces af te wachten, repliceerde u dat u niets goed verwachtte van het proces en dat er geen goed juridisch systeem is in Ethiopië (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U bracht verder echter geen enkele concrete informatie aan om deze bewering verder te staven. Op de vraag of u weet had van leden van EPPF die in die tijd veroordeeld werden in Ethiopië, antwoordde u dat u van enkele hoorde maar u kon hierover verder geen details verschaffen, noch kon u namen van deze personen geven (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U kon niet zeggen wat er met uw proces gebeurde na uw vertrek uit Ethiopië (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U vertelde wel dat toen u in Griekenland verbleef er een brief van de rechtbank kwam voor u en dat uw jongste broer u dit vertelde maar dat u niet vroeg wat er in stond en dat hij het u ook niet zei wat er in stond (zie gehoorverslag CGVS, p.14).

Uit voorgaande dient geconcludeerd te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw steun aan het EPPF in Ethiopië en de daaruit voortvloeiende vervolging door de autoriteiten niet geloofwaardig zijn.

Bovendien dient met betrekking tot uw verklaringen aangaande uw lidmaatschap van het EPPF en uw politiek engagement ten opzichte van het EPPF sinds u het land verlaten hebt het volgende opgemerkt te worden. U vertelde in Griekenland effectief lid geworden te zijn van het EPPF (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Toen er echter op uw concrete activiteiten voor het EPPF daar ingegaan werd stelde u enkel geldelijk bijgedragen te hebben en als er een vergadering was daar dan naartoe gegaan te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Naast de voorzitter van het EPPF in Griekenland kon u echter geen enkel ander lid van het EPPF in Griekenland opnoemen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U stelde in België enkel via skype deel te nemen aan vergaderingen van het EPPF (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Op de vraag enkele namen te geven van degenen die deelnemen aan deze vergaderingen via skype, antwoordde u dat u het niet kan zeggen omdat ze met velen zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Na nogmaals aandringen gaf u twee voornamen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Verder kon u geen enkele naam geven (zie gehoorverslag CGVS, p.10-11). Ook aangaande de inhoud van wat er besproken werd tijdens deze vergaderingen, waar u beweerde aan deel te nemen, bleef u heel erg aan de oppervlakte. U bleef in algemeenheden spreken en concretiseerde op geen enkel moment wat en waarover er gesproken werd. U zei dat er over de Ethiopische diaspora gesproken werd en dat ze moesten blijven vechten en de strijd verder moesten zetten (zie gehoorverslag CGVS, p.11-12). U sprak over het recht van iedere Ethiopiër om te vechten voor zijn vrijheid en zijn rechten en zei dat er veel kwesties ter sprake werden gebracht (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Op de vraag van het Commissariaat-generaal specifiek te zijn over de concrete kwesties die ter sprake werden gebracht, antwoordde u enkel dat de hoofdzaak was dat degene die buiten zijn moeten vechten voor de rechten en vrijheden en dat iedere Ethiopiër moet tonen dat er geen democratie is en dat het een dictatoriaal regime is en dat ieder moet opkomen voor de doelen van het EPPF dat vecht voor de vrijheid en de eenheid van Ethiopië (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U stelde wel gehoord te hebben dat er een EPPF vertegenwoordiging is in België maar het tot nu toe niet echt te weten (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U kende geen leden van het EPPF in België (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U kende geen enkel lid van EPPF dat in het geheim werkt in Ethiopië maar stelde enkel dat dit geheim is (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Uit uw verklaringen komt duidelijk naar voor dat u, alhoewel u wel beweerde lid geworden te zijn van het EPPF, sinds u uw land verliet, weinig of geen activiteiten meer had voor de beweging. U beweerde echter net door dit lidmaatschap vervolging te vrezen in geval van terugkeer naar Ethiopië (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Op de vraag van het Commissariaat-generaal hoe de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw lidmaatschap van het EPPF in Griekenland, repliceerde u enkel door te zeggen dat er veel spionnen zijn voor de overheid in Griekenland, dat de meetings soms werden opgenomen en er foto's gemaakt werden van de

meetings maar liet u het na hieromtrent en met betrekking tot uw persoon specifiek meer concrete informatie aan te brengen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Het bleef dan ook bij bonte beweringen die u totaal niet onderbouwde.

Daarenboven dient nog verder opgemerkt te worden dat, gezien uw verklaringen aangaande uw activiteiten voor het EPPF in Ethiopië niet geloofwaardig zijn en gezien uw activiteiten voor het EPPF en uw lidmaatschap van de beweging sinds u uw land verlaten hebt een eerder gesolliciteerd karakter hebben wat blijkt uit uw gebrekkige kennis omtrent de leden en activiteiten van de organisatie in de diaspora, de Ethiopische veiligheidsdiensten evenmin dermate onderschat dienen te worden door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen de duizenden Ethiopiërs in het buitenland die om opportunistische of om persoonlijke redenen meelopen met manifestaties en zich aansluiten bij organisaties zoals het EPPF en persoonlijkheden die effectief een bedreiging vormen voor het regime of de fundamenten van het regime. Het is mogelijk dat de Ethiopische overheden op de hoogte zijn van de acties van asielzoekers in het buitenland, maar u maakt niet aannemelijk dat de Ethiopische overheden u als een gevaar zouden beschouwen voor de stabiliteit van het Ethiopisch politieke systeem. U maakt niet aannemelijk dat personen met een aan u gelijkaardig profiel bij een terugkeer naar Ethiopië gevaar zouden lopen.

U legde twee documenten met betrekking tot uw asielaanvraag in Griekenland (dd. 24/10/2009 en 26/10/2009) voor alsook een brief 'to whom it may concern' van de voorzitter van het EPPF in Griekenland (dd. 10/02/2014). Deze documenten wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen. De documenten aangaande uw asielaanvraag in Griekenland houden geen verband met de redenen waarom u uw land verliet of met de redenen waarom u beweert niet terug te kunnen naar uw land. Aangaande de brief van de voorzitter van het EPPF in Griekenland dient gesteld te worden dat de inhoud van deze brief niet meteen betwist wordt maar dat deze geenszins van die aard is dat hij de waarachtigheid van uw engagement ten opzichte van het EPPF en dat waar het EPPF voor staat kan herstellen, noch dat er uit de brief enige aanwijzing afgeleid kan worden waaruit zou blijken dat de Ethiopische autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw vermeende activiteiten en van uw lidmaatschap van het EPPF in Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 en 48/2 *juncto* 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster wijst erop dat zij niet de president of voorzitter van EPPF is, zodat er niet kan verwacht worden dat zij het voor haar theoretisch onbegrijpelijke weergeeft. Verweerder maakt volgens haar geen enkele vermelding van de zeer doorleefde verklaringen inzake haar arrestatie, detentie en zware mishandeling en verkrachting die zij heeft moeten doorstaan omwille van haar steun aan EPPF. Zij stelt nooit verklaard te hebben dat EPPF een politieke partij is, maar steeds te hebben aangegeven dat het een groep vrijheidsstrijders is die wel bepaalde politieke ideeën hebben aangezien zij strijden tegen de huidige politici. Zij merkt tevens op dat de tolkprestaties van de tolk Amhaars niet optimaal verliepen, zodat de tolk mogelijks een eigen vertaling gaf als "politieke partij". Wat betreft haar activiteiten sinds het verlaten van Ethiopië legt zij een verklaring neer van de secretaris-generaal van EPPF.

Verzoekster voert aan dat zij en haar dochter een gegronde toekomstige vrees voor vervolging hebben wegens (i) verzoeksters ras en politieke overtuiging (steun en actief lidmaatschap EPPF), (ii) het behoren tot een bepaalde sociale groep (vrouw zijn en buitenhuwelijks kind), (iii) verzoeksters godsdienst (christenvervolging), en (iv) ras, godsdienst en behoren tot een bepaalde sociale groep van haar in België geboren dochter (risico op besnijdenis). Tevens benadrukt zij dat er in haar relaas geen enkele contradictie voorkwam.

Verzoekster stelt dat vrouwen met een buitenhuwelijks kind in Ethiopië vervolgd, gediscrimineerd, uitgesloten en onmenselijk behandeld worden. Zij verwijst naar een internetartikel. Vervolgens stelt zij dat christenen nog steeds vervolgd worden in Ethiopië en dat haar familie haar verbod nog verder het christelijk geloof te belijden. Zij verwijst naar een aantal internetartikelen. Verder herhaalt zij dat zij in België bevallen is van een buitenhuwelijks kind, die bij terugkeer een ernstig risico loopt om besneden te worden. Opnieuw verwijst zij naar internetartikelen. Volgens haar is de prevalentiegraad

van vrouwenbesnijdenis in Ethiopië 74%, zodat een objectieve vrees ontegensprekelijk aanwezig is *in casu*. Verweerder deed geen belangenafweging, aldus verzoekster. Opnieuw herhaalt verzoekster dat er geen enkele tegenstrijdigheid in haar verklaringen voorkomt wat betreft de feiten. Zij meent dat verweerder niet het minste onderzoek deed naar het risico op vervolging wegens het feit dat zij een buitenhuwelijkse dochter heeft, naar het risico op christenvervolging en het risico op besnijdenis van haar dochter.

Vervolgens herhaalt verzoekster dat verweerder het persoonlijk, gedetailleerd feitenrelaas over de ernstige mishandeling en verkrachting die zij heeft ondergaan, niet weergeeft in de bestreden beslissing. Haar lidmaatschap bij EPPF na haar vertrek uit Ethiopië werd niet ernstig onderzocht, aldus verzoekster. Rekening houdend met de individuele status en de persoonlijke situatie van verzoekster, met inbegrip van haar verleden, geslacht en leeftijd, kan men enkel oordelen dat de daden waaraan zij werd blootgesteld en waaraan zij dreigt te worden blootgesteld, in elk geval dienen te worden beschouwd als een vervolging en ernstige schade, rekening houdend met de persoonlijke situatie van verzoekster en haar dochter. Waar verweerder niet twijfelt aan verzoeksters afkomst uit Ethiopië, staat volgens haar ook de objectieve vrees voor vernederende en onmenswaardige behandeling vast.

Tevens meent verzoekster dat het feit dat zij wegens steun aan EPPF reeds ernstige vervolging heeft ondergaan in het verleden, dat zij in het verleden verboden werd haar christelijk geloof te belijden, dat zij ondertussen bevallen is van een buitenhuwelijks kind, hetgeen cultureel onaanvaardbaar is in Ethiopië, en het feit dat zij bevallen is van een "dochter" met een groot risico op besnijdenis, feiten zijn die een grote rol dienen te spelen in de beoordeling van de gegrondheid van haar asielaanvraag. *In casu* is er volgens haar een vermoeden of ernstige aanwijzing dat de vrees voor een nieuwe vervolging of voor nieuwe ernstige schade gegrond is. Zij stelt dat het aan verweerder is om aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of de schade zich niet zullen herhalen en/of zullen optreden ten aanzien van verzoekster en haar dochter.

Zij stelt vervolgens dat het een ontegensprekelijk feit is dat personen die steun geven aan EPPF zonder eerlijk proces worden veroordeeld, gedood, mishandeld *et cetera*. Het zijn de Ethiopische autoriteiten die personen die EPPF steunen, vermoorden en onmenselijk en vernederend behandelen, hetgeen zij zelf ten lijve heeft ondervonden. De Ethiopische overheid biedt verder geen bescherming aan vrouwen met een buitenhuwelijks kind of inzake besnijdenis. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoekster niet dat verweerder heeft nagegaan of er doeltreffende bescherming bestaat in Ethiopië. Zij verwijst naar artikel 57/7**bis** van de vreemdelingenwet, dat volgens haar een omkering van de bewijslast voorziet, en meent dat het voordeel van de twijfel nog steeds in haar voordeel speelt. Tevens stelt zij dat Ethiopië nog steeds gekenmerkt wordt door een intern gewapend conflict en dat men niet kan ontkennen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Ethiopië.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster voert aan dat verweerder zijn redeneringen ofwel helemaal niet, ofwel op zeer algemene en vage wijze motiveert, voor zover men al kan spreken van enige "motivering". Diverse zaken werden niet ernstig of helemaal niet onderzocht door verweerder. Zij stelt dat de motivering werkelijk nergens op slaat en niet ingaat op het gedetailleerde feitenrelaas dat zij tijdens haar gehoor naar voren heeft gebracht. De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken en algemeen bekende gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht, aldus verzoekster. De stereotiepe motivering is *in casu* duidelijk niet adequaat en onvoldoende en zelfs totaal niet correct en gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van de huidige zaak.

2.1.3. In een derde middel beroept verzoekster zich op de schending van het proportionaliteitsbeginsel.

De gevolgen van de bestreden beslissing, meer bepaald de mogelijke repatriëring, zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen, zo meent verzoekster. Zij heeft tijdens haar verblijf in België nooit op één of andere wijze schade berokkend aan de Belgische staat of gemeenschap. Zij stelt haar emotioneel, economisch en sociaal evenwicht in België te vinden.

2.1.4. In een vierde middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 2, 3, 5, 8 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoekster is het land België als het hare gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld. Haar dochter is hier geboren. Een terugkeer naar Ethiopië brengt een ongerechtvaardigde inmenging in haar privé- en gezinsleven met zich. Zij vindt ondertussen haar psychologisch en sociaal evenwicht in België. Een terugkeer naar Ethiopië houdt in dat zij gescheiden wordt van haar vertrouwde omgeving en zich dient te begeven naar een onstabiel land, hetgeen volgens haar niet te verantwoorden valt. Een terugkeer zou tot gevolg hebben dat haar leven in gevaar wordt gebracht, dat zij in totale onzekerheid wordt gestort, dat zij wordt weggerukt uit het milieu waar zij haar psychologisch en sociaal evenwicht vindt *et cetera*. Zij wijst erop dat het begrip "privéleven" ook het recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. *In casu* kan er geen twijfel meer bestaan dat, gezien de grote kennissen- en vriendenkring die zij in België heeft opgebouwd, reeds daarom al haar recht op privéleven wordt geschonden door de bestreden beslissing.

2.1.5. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift twee brieven ter bevestiging van haar lidmaatschap van EPPF van 26 januari 2015 en 30 juli 2014 (stukken 3.a en 3.b), een internetartikel betreffende buitenhuwelijkse kinderen in Ethiopië (stuk 4), vier internetartikelen betreffende christenvervolging in Ethiopië (stukken 5.a - 5.d) en twee internetartikelen betreffende vrouwenbesnijdenis in Ethiopië (stukken 6.a en 6.b).

2.1.6. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen het Algemeen Ambtsbericht Ethiopië van mei 2013 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (bijlage 1), een rapport van het US Department of State getiteld "*Ethiopia 2013 International Religious Freedom Report*" (bijlage 2) en het rapport "*Country Profile: FGM in Ethiopia*" van oktober 2013 (bijlage 3).

2.2.1. Omwille van hun onderlinge samenhang worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Artikel 57/7*bis* van de vreemdelingenwet werd met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk tevens overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt derhalve integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissing weigert verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) haar verklaringen met betrekking tot de steun die zij gaf aan het EPPF in Ethiopië, met betrekking tot haar detentie en het feit dat zij op borg werd vrijgelaten en met betrekking tot de beschuldigingen waarvan zij het voorwerp uitmaakte omwille van haar steun aan EPPF zeer vaag en weinig gedetailleerd zijn, (ii) zij betreffende haar lidmaatschap van EPPF na het verlaten van Ethiopië enkel geldelijke bijdragen leverde, zij slechts twee voornamen kan geven van personen waarmee zij via *Skype* vergaderde, zij slechts oppervlakkige verklaringen kon afleggen met betrekking tot de inhoud van deze vergaderingen en zij geen enkel lid van EPPF in België kent, (iii) het niet aannemelijk is dat de Ethiopische autoriteiten haar als een gevaar zouden beschouwen voor de stabiliteit van het Ethiopische politieke systeem omwille van haar lidmaatschap van EPPF na het verlaten van Ethiopië, en (iv) de door haar neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat er in de bestreden beslissing niets vermeld wordt aangaande de detentie, mishandelingen en verkrachting die zij in Ethiopië zou ondergaan hebben omwille van haar steun aan EPPF, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing op uitgebreide en correcte wijze gemotiveerd wordt waarom er geen geloof gehecht kan worden aan haar steun voor EPPF tijdens haar verblijf in Ethiopië. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die zij stelt gekend te hebben ten gevolge van de – ongeloofwaardig geachte – steun voor EPPF. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing tevens gemotiveerd over de beweerde detentie en vervolging die verzoekster stelt te hebben ondergaan.

Gelet op het feit dat verzoekster omwille van haar vermeende steun aan EPPF Ethiopië verliet en in België internationale bescherming vraagt, kan zij haar gebrekkige kennis met betrekking tot EPPF niet verklaren door erop te wijzen dat zij niet de president of voorzitter van EPPF is, temeer daar zij stelt dat zij in Griekenland lid werd van deze groepering en deelnam aan vergaderingen. Ook vanuit België zou zij via het internet actief communiceren met EPPF-leden (gehoor CGVS, blz. 10).

Dat er tijdens het gehoor een probleem zou zijn geweest met de tolk Amhaars, kan evenmin aanvaard worden. Noch verzoekster, noch haar raadsman maakten tijdens het gehoor een opmerking met betrekking tot de tolk. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt bovendien dat het gehoor verder op een normale wijze is geschied.

De brieven die verzoekster bij onderhavig verzoekschrift voegt ter staving van haar lidmaatschap van EPPF (stukken 3.a en 3.b) zijn niet van aard de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat zij reeds eerder een gelijkaardig attest neerlegde. Het bijbrengen van meerdere gelijkaardige attesten doet niets af aan de motivering dienaangaande. De brieven hebben duidelijk een gesolliciteerd karakter en er valt niet uit af te leiden dat de Ethiopische autoriteiten op de hoogte zijn van verzoeksters lidmaatschap van EPPF. Dit klemt des te meer daar verzoekster tijdens haar gehoor verklaarde dat zij geen leden van EPPF in België kent (gehoorverslag CGVS, p. 11), terwijl zij bij onderhavig verzoekschrift een brief voegt van de vertegenwoordiger van EPPF in België (stuk 3.a). Daarenboven dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Wat betreft haar steun aan en lidmaatschap van EPPF komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen evenwel de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoekster aanvoert dat er in de bestreden beslissing niets onderzocht werd met betrekking tot het feit dat zij een buitenhuwelijks kind heeft, dat zij als christen vervolgd wordt en dat haar dochter een risico loopt om besneden te worden, dient vastgesteld dat verzoekster hieromtrent niets vermeldde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar gehoor op het CGVS. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat verzoekster pas in onderhavig verzoekschrift voor de eerste keer deze vrezen opwerpt, doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan.

Met betrekking tot de in onderhavig verzoekschrift aangevoerde vrees voor vervolging wegens haar christelijk geloof stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt:

“Waar verzoekster opwerpt dat zij vreest vervolgd te worden omwille van haar christelijk geloof, hierbij verwijzend naar een aantal internetartikels, antwoordt verweerder voorts dat dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een loutere verwijzing naar een vrees voor vervolging omwille van haar christelijk geloof en naar 4 internetartikels aangaande een aantal incidenten in Ethiopië volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd omwille van haar geloofsovertuiging. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekster in gebreke blijft. Verzoekster heeft, en dit in tegenstelling tot wat zij laat uitschijnen in onderhavig verzoekschrift, immers nooit problemen aangehaald omwille van haar geloofsovertuiging. Zij heeft nooit eerder aangehaald dat zij omwille van haar geloof werd vervolgd, zij haalde evenmin aan dat haar familie haar verbod haar christelijk geloof te belijden. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie in bijlage aan onderhavige verweernota is gevoegd (bijlage 1, “Algemeen Ambtsbericht Ethiopië”, mei 2013, Ministerie van Buitenlandse Zaken, p. 31-33, punt 3.3.3 Vrijheid van godsdienst; bijlage 2 “Ethiopia 2013 International Religious Freedom Report”, United States Department of State), dat van vervolging op religieuze gronden en gedwongen bekeringen in Ethiopië voor zover bekend geen sprake is. Er is wel sprake van incidenten van religieuze aard, zo vond er in de regio Oromiya een aanval plaats van extremistische moslims gericht tegen christenen, maar uit de informatie blijkt ook dat de politie is opgetreden en er arrestaties hebben plaatsgevonden. Verder melden sommige religieuze minderheidsgroepen problemen bij de toewijzing van voor de bouw van onder meer kerken en moskeeën. Verzoeksters stelling dat christenen in Ethiopië algemeen vervolgd worden en zij er hun geloof niet openlijk en op waardige wijze kunnen beleven, blijkt echter allerminst uit deze informatie, in tegendeel.” Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij in Ethiopië vervolging vreest omwille van haar christelijk geloof. Dat haar familie haar zou verboden hebben om haar geloof te belijden, is opnieuw een stelling die zij nooit eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken of op het CGVS ter sprake bracht, hoewel haar op het einde van haar gehoor uitdrukkelijk gevraagd werd of zij nog iets toe te voegen had aan haar relaas (gehoorverslag CGVS, p. 16) en zij op het einde van de vragenlijst van het CGVS stelde geen andere problemen te hebben gehad met haar autoriteiten of met medeburgers (administratief dossier, stuk 12). Gelet op het voorgaande kan een schending van artikel 9 van het EVRM niet worden aangenomen.

Met betrekking tot haar vrees voor vervolging wegens het hebben van een buitenhuwelijks kind stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt:

“Ook met betrekking tot de thans door verzoekster aangehaalde vrees omwille van het feit dat zij een buitenechtelijk kind heeft, hierbij verwijzend naar een internetartikel, antwoordt verweerder dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Verzoekster werpt wel op zeer algemene wijze op dat vrouwen met een buitenechtelijk kind worden vervolgd, gediscrimineerd, uitgesloten en onmenselijk behandeld in Ethiopië, maar slaagt er niet in om deze vrees ook maar op enige wijze te concretiseren of individualiseren. Verzoekster geeft op geen enkele wijze aan wie ze juist vreest of wat er haar concreet zou gebeuren. Laat staan dat zij aantoonde dat een vrouw met een buitenechtelijk kind in Ethiopië riskeert vermoord te worden, wat zij

nochtans met nadruk beweert in onderhavig verzoekschrift. Zij brengt evenmin een objectieve, internationale bron aan die erop wijst dat een vrouw met buitenhuwelijks kind in Ethiopië riskeert vermoord te worden. Het door verzoekster aangehaalde internetartikel stelt wel, maar ook op zeer algemene wijze, dat het cultureel niet aanvaard is voor een vrouw om zwanger en ongetrouwd te zijn omdat het schande over de familie brengt, maar niet meer dan dat. Verweerder wenst er volledigheidshalve nog op te wijzen dat verzoekster verklaarde tot heel haar leven tot aan haar vertrek uit Ethiopië in Addis Abeba te hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS p. 14).” Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij in Ethiopië gegronde vrees voor vervolging heeft omdat zij een buitenhuwelijks kind heeft.

Aangaande haar vrees voor de besnijdenis van haar dochter stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt:

“Waar verzoekster een vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochtertje inroept, wijst verweerder er vooreerst op dat, naast de reeds gedane vaststelling dat verzoekster deze vrees nooit eerder heeft ingeroepen, verzoekster haar familiale en persoonlijke toestand niet toelicht, zelfs niet minimaal. Zo legt verzoekster geen attest neer waaruit blijkt dat zij zelf besneden is, noch een attest waaruit blijkt dat haar dochtertje niet besneden is. Zij geeft zelfs niet eens aan of zij zelf al dan niet besneden is, en indien zij wel besneden zou zijn, welk type besnijdenis zij dan wel heeft ondergaan. Verder licht zij op geen enkele wijze toe wie zij concreet vreest, noch geeft zij elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar geval in Ethiopië geen bescherming tegen genitale verminking van haar dochtertje mogelijk is. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de kans dat haar dochter besneden wordt een reële mogelijkheid is waartegen ze dient op te treden. Dit klemmt, des te meer nu uit informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie in bijlage aan onderhavige verweernota wordt gevoegd (bijlage 3, “Country Profile: FGM in Ethiopia” oktober 2013), blijkt dat hoewel het gebruik van ‘Female Genital Mutilation’ (verder FGM) problematisch en wijdverspreid is in Ethiopië, FGM bij wet verboden is in Ethiopië, er vooruitgang wordt geboekt in de strijd tegen het gebruik, de houding ten aanzien van FGM in Ethiopië aan het wijzigen is (zo zou de steun voor FGM tussen de jaren 2000 en 2005 gehalveerd zijn), en het gebruik van FGM dalend is. Daar waar het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar, in heel Ethiopië, in het jaar 2000 51,9% bedroeg, daalde dit percentage in het jaar 2005 tot 37,7% en in het jaar 2011 tot 23%. Voorts blijkt dat de problematiek groter is in rurale gebieden, dan in stedelijke centra, en dat het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar in de regio Addis Abeba, in het jaar 2011, 9,2% bedroeg, daar waar dat in het jaar 2005 nog 25,1% was, en in het jaar 2000 39,8% - hetgeen duidt op een significante, dalende trend. Verweerder wenst er terzake nog eens op te wijzen dat uit verzoeksters eigen verklaringen blijkt dat zij tot aan haar vertrek uit Ethiopië heel haar leven in Addis Abeba heeft gewoond. In de door het CGVS gehanteerde informatie wordt er eveneens vermeld dat er in Ethiopië meer dan 82 lokale en internationale organisaties werkzaam zijn ter uitroeiing van FGM – voornamelijk in stedelijke gebieden – en dat de Ethiopische overheid een gunstig wettelijk kader, en beleidsklimaat, verzekerde. Een loutere verwijzing naar de globale prevalentiegraad van 74 % in de categorie van meisjes en vrouwen van 15 tot 49 jaar in Ethiopië (zie stuk 6b bij onderhavig verzoekschrift, rapport UNICEF) volstaat dan ook niet om in hoofde van verzoeksters dochter een gegronde en geïndividualiseerde vrees voor besnijdenis aan te tonen.” Verzoekster slaagt er tevens niet in om aannemelijk te maken dat zij in Ethiopië vervolging vrees omwille van de besnijdenis van haar dochter. Daarenboven blijkt dat verzoekster, die ter terechtzitting werd ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, zelf niet besneden is. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk waarom haar dochter wel besneden zou worden.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Waar verzoekster stelt dat er in Ethiopië sprake is van een intern gewapend conflict, komt zij niet verder dan het uiten van een blote bewering, aangezien zij geen enkel stuk bijbrengt ter staving van deze bewering.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Nog daargelaten dat verzoekster, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar haar land een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of risico loopt op ernstige schade, kan de schending van artikel 5 en 8 van het EVRM *in casu* niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, te dezen uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en over de nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS